

de andre, idet hun undskyldte sit Opbrud med Hovedpine; og imod Sædvane bad hun denne Aften ikke Fru Hassing om at følge hende op paa hendes Værelse, for at de kunde passiare lidt i Enrum. Længe sad hun i sin hvide Friserkaabe foran Spejlet med Hænderne foldede i Skødet og glemte at løse sit Haar. Tilbagelænet mod Stoleryggen stirrede hun ned for sig med et stivnet Udtryk af Vrede. Pludselig kom hun til at fryse. En dump Angst sneg sig ind paa hende . . . Hvad var det dog for en Magt, dette Menneske havde over hende?

VI

Træt og forstumlet af Dagens Hændelser naaede Emanuel hjem til Vejlbys Præstegaard, hvor hans Bortebliven iøvrigt ikke havde vakt nogen Forundring. Hansine spurgte ham ikke engang om, hvem han havde besøgt; hun var vant til, at han lod sig holde fast af de Venner, hos hvem han tilfældig faldt ind, og at han da i Samtalens Løb ganske glemte baade Tid og Sted.

Først den næste Morgen fortalte Emanuel hende, hvor han havde været, og hvem han havde truffet, . . . og dermed havde han helst skrevet den hele Sag i Glemmebogen. Han var vaagnet med en Fornemmelse af daarlig Samvittighed, og jo flere af Aftenens Begivenheder, der dukkede op i hans Erindring, desmere misfornøjet blev han med sig selv. Efter Morgensangen gik han ind i sin Stue, lukkede sin Dør og stillede sig hen ved en støvet Pult, der stod i det ene Vindueshjørne. Med Hovedet støttet i sine Hænder sagde han angrende, men barnligt tillidsfuldt:

„Fader! Er du fortørnet paa mig? Jeg veed det nok, daarligt og forfængeligt har jeg udrettet den Gerning, du gav mig at gøre. Men du vil være langmodig. Du vil ikke forstøde mig. Prøv mig — og prøv mig paany, jeg beder dig, Fader! — indtil jeg ikke længere snubler!“

Besøget hos Doktor Hassings fik foreløbig den Betydning for